

Arrest

nr. 205 077 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2017 werd ingediend door:

Naam: H(...)

Voornaam: N(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.07.2017 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar broer, zijnde H(..., B(...), M(...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2015' n°29378/2016 dd. 24.10.2016 op naam van betrokkene - bewijzen geldstortingen (MoneyGram) vanwege de referentiepersoon ten gunste een derde, B(...), A(...), zijnde de moeder van de referentiepersoon / betrokkene, dd. 10.05.2013, 05.08.2013 en 09.10.2013 - ongedateerde verklaring op eer vanwege B(...) A(...) - 'attestation de prise en charge' n° 1006/2016 dd. 20.10.2016 - 'attestation administrative' n°253 dd. 23.01.2017 - attest van erkenning van handicap FOD Sociale Zekerheid dd. 30.09.2016 op naam van betrokkene - 'attest betalingen werkloosheid' op naam van de referentiepersoon (oktober – december 2016 en april – september 2017) - loonfiches op naam van derden: loonfiches op naam van H(...) A(...) S(...), zijnde de dochter van de referentiepersoon, voor de maanden oktober – december 2016 en juli – september 2017; loonfiches op naam van H(...) A(...) F(...), zijnde de zoon van de referentiepersoon, voor de periode eind oktober 2016 – januari 2017 - verklaring op eer dd. 31.01.2016 vanwege H(...) A(...) S(...) en H(...) A(...) F(...) Echter, deze stukken werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 23.11.2016) en beoordeeld en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.05.2017. Het gegeven dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn kinderen H(...) A(...) S(...) en H(...) A(...) F(...) werden geactualiseerd doet hier geen afbreuk aan.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd: - overlijdensakte op naam van een derde, H(...) C(...) - attesten dd. 10.10.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene, de referentiepersoon als hun moeder tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen - medische attest dd. 12.06.2017, waarin wordt verwezen naar de reeds aangetoonde erkenning van de handicap van betrokkene Deze documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen opgenomen in de bijlage 20 dd. 19.05.2017.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 14.04.2016 kwam inwonen op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen ontvangt en zelf financiële steun nodig heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud. Het gegeven dat betrokkene sedert april 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een duidelijke rechtsbedeling worden het eerste en tweede middel gezamenlijk besproken.

2.2. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. In het tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3, lid 2 van 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38/EG)

De middelen luiden:

“Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd. Dat bijgevolg de Staatssecretaris zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166.) Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet; Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing. Verweerder motiveert haar weigering als volgt: “ (...)

1.1. Wat betreft het eerste argument: verzoekster heeft nooit beweerd in land van herkomst met haar broer een gezin te hebben gevormd.

1.2. Wat betreft het tweede argument: verzoekster was wel degelijk financieel ten laste van haar broer in Marokko.

Verzoekster motiveerde wat dit punt betreft in een uitvoerig begeleidend schrijven van haar raadsman d.d. 5.10.2017 hieromtrent het volgende: "Mevr. H(...) N(...) is een gehandicapte vrouw die steeds afhankelijk was van de hulp van haar moeder in Marokko, Mevr. B(...) A(...). Ook in België ontving cliënte sinds mei 2016 een attest van erkenning handicap. Zowel cliënte als haar moeder werden in Marokko reeds financieel onderhouden door Dhr. H(...) B(...) M(...), resp. zoon en broer. Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat cliënte in Marokko geen inkomen, noch goederen in haar bezit heeft. Gelet op haar handicap is zij niet in staat te werken. Ook de huisdokter bevestigt dat cliënte medische en sociale zorg nodig heeft, in het bijzonder de ondersteuning door haar familie. (stuk 13) Uit het attest van de FOD sociale zekerheid blijkt dat cliënte een blijvende invaliditeit heeft aan de onderste ledematen van ten minste 50%. Qua zelfredzaamheid behaalt zij 17 punten. Voor bijna alle punten van de zelfredzaamheid (verplaatsing, zelf voedsel nuttigen, persoonlijke hygiëne en zich kleden, onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten, gevaar inschatten en vermijden en communicatie en sociale contacten) behaalt cliënte 3 punten. Drie punten staat gelijk aan: "Onmogelijk zonder hulp van derden, zonder opvang in een aangepaste voorziening of zonder volledig aangepaste omgeving." (stuk 6)

Onmogelijk kon cliënte dus alleen hebben gewoond in Marokko, aangezien zij absoluut niet in staat was om voor zichzelf te zorgen. Moeder en dochter hebben in Marokko dan ook steeds samengewoond. Zij had haar dochter ten laste (stuk 5). Cliënte en haar moeder overleefden van het geld dat werd overgemaakt door Dhr. H(...) B(...) M(...). Zelfs de wijkagent bevestigt de samenwoning van moeder en dochter in Marokko vanaf de geboorte van cliënte tot aan haar vertrek in december 2015. Om deze samenwoning te bewijzen legt cliënte volgende documenten voor:

1. Zie attestation administrative opgesteld door Dhr. M(...) B(...) (= mokadem rurale wijkagent). (stuk 7) Dit attest betreft dus geen loutere verklaring op eer, maar werd opgesteld door de plaatselijke wijkagent.
2. Ook uit de paspoorten van cliënte en haar moeder blijkt dat hetzelfde adres werd opgegeven. Het adres betreft: D(...) B(...) M(...) in Tamsamane in de provincie Driouch. Cliënte is geboren in Tamsamane en is in heel haar leven nooit verhuisd. Tamsamane viel voorheen onder de provincie Nador (vandaar dat ook op het paspoort van cliënte nog "Tamsamane Nador" staat vermeld, maar tegenwoordig valt Tamsamane onder de provincie Driouch. (stukken 14)
3. Ook het attestation de lien de parenté blijkt dat adres van moeder D(...) B(...) M(...) T(...) D(...) betreft. (stuk 15)

De broer van cliënte deed in het verleden verschillende overschrijvingen naar zijn moeder, waarmee cliënte samenleefde. Volgende bedragen werden overgemaakt naar Marokko:

- 105 euro op 9.10.2013
- 208 euro op 10.05.2013
- 100 op 5.08.2013 (stuk 4)

Op de mededeling van de overschrijving staat vermeld 'familiehulp'. Uiteraard kwam dit geld ook terecht bij cliënte, aangezien zij en haar moeder één gezin vormden. Ook hier in België verblijven moeder, dochter en zoon op hetzelfde adres en dit sinds april 2016." Naar dit schrijven wordt op geen enkel ogenblik door verwenende partij verwezen. Zoals in het begeleidend schrijven reeds uitgelegd ontving de moeder van verzoekster in september 2016 wel haar verblijfsvergunning. In het kader van haar verblijfsprocedure werden exact dezelfde bewijzen van overschrijving van geld voorgelegd. Het is dan ook tegenstrijdig om te stellen dat niet afdoende is aangetoond dat ook verzoekster financieel ten laste was van haar broer. Immers op basis van exact dezelfde bewijzen van financiële afhankelijkheid werd aan de moeder van verzoekster wel een verblijfsvergunning afgeleverd. Bovendien werden voldoende bewijzen voorgelegd dat verzoekster en haar moeder sinds de geboorte steeds op hetzelfde adres hebben gewoond. Bovendien staat het vast dat verzoekster niet in staat was om te werken (zie attesten FOD sociale zekerheid) laat staan om zichzelf te verzorgen. Verzoekster was dan ook volledig afhankelijk van haar moeder (zowel materieel als financieel) en de moeder op haar beurt was financieel afhankelijk van haar Spaanse zoon in België. Om de samenwoning in Marokko te bewijzen werden volgende documenten voorgelegd:

1. Attestation administrative opgesteld door Dhr. Mohammed B(...) (= mokadem rurale- wijkagent). Dit attest betreft dus geen loutere verklaring op eer, maar werd opgesteld door de plaatselijke wijkagent en waarin de samenwoning wordt bevestigd.

2. De paspoorten van verzoekster en haar moeder vermelden hetzelfde adres, met name D(...) B(...) M(...) in Tamsamane in de provincie Driouch. Verzoekster is geboren in Tamsamane en is in heel haar leven nooit verhuisd. Tamsamane viel voorheen onder de provincie Nador (vandaar dat ook op het paspoort van cliënte nog "Tamsamane Nador" staat vermeld, maar tegenwoordig valt Tamsamane onder de provincie Driouch.

3. Ook het attestation de lien de parenté blijkt dat adres van moeder D(...) B(...) M(...) T(...) D(...) betreft.

Naar deze documenten wordt door verwerende partij zelfs niet verwezen. Uit bovenvermelde stukken blijkt dan ook afdoende dat moeder en dochter in Marokko steeds hebben samengewoond (wat ook noodzakelijk was gelet op de ernstige handicap van verzoekster). Het is dan ook onbegrijpelijk dat in het ene dossier de financiële afhankelijkheid wel wordt aanvaard en in het andere niet hoewel exact dezelfde bewijzen werden voorgelegd en hoewel het om dezelfde afhankelijkheidsrelatie gaat, met name diende zowel verzoekster als haar moeder te bewijzen dat zij afhankelijk waren/zijn van de materiële steun van de Unieburger (en zijn echtgenoot of partner). De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden. Op dit vlak schendt verweerster haar motiveringsplicht.

1.3. Wat betreft het derde argument: verzoekster heeft onvoldoende aangetoond onvermogen te zijn.

Verzoekster legde volgende documenten voor om haar onvermogen te staven:

1. Attestation revenu global impose au titre de l'annee 2015 d.d. 24.10.2016; Verweerster aanvaardt dit document niet omdat het louter een verklaring op eer betreft; 2. Attest mbt. de handicap van verzoekster. Ook hier is verwerende partij niet consequent in haar houding. Immers in het dossier van de moeder werd eveneens een 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2015' afgeleverd. Klaarblijkelijk werd dit attest (dat overigens in Marokko altijd wordt afgeleverd als een loutere verklaring op eer) toen wel aanvaard als afdoende bewijs van 'onvermogen'. Bovendien blijkt uit het attest van de FOD sociale zekerheid dat verzoekster absoluut niet in staat was om te werken en dus zelf geen inkomen kon verwerven.

1.4. Wat betreft het vierde argument: de referentiepersoon beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, aangezien hij een werkloosheidsvergoeding geniet.

Verweerder is van mening dat de broer van verzoeker niet voldoende aantoonde over 'toereikende bestaansmiddelen' te beschikken, aangezien hij een werkloosheidsvergoeding ontvangt en dus zelf financiële steun nodig heeft. Ook deze motivering stemt niet overeen met de werkelijkheid. Het klopt dat verzoeker nog twee inwonende volwassen kinderen heeft. Deze kinderen werken en dragen hun steentje financieel bij aan het huishouden, wat ook niet meer dan normaal is. Nergens uit blijkt dat verzoeker de financiële steun van zijn kinderen nodig heeft om van te overleven. Verzoeker ontvangt immers een werkloosheidsvergoeding van gemiddeld 1200 euro per maand waarmee hij in staat is zowel zichzelf als zijn moeder en zus te onderhouden. De kinderen verklaren alleen dat zij maandelijks 200 euro afgeven aan hun vader ter compensatie van kost en inwonen. Dit is ook niet meer dan logisch, gelet op het feit dat het gaat om twee volwassen inwonende en werkende kinderen. Uiteraard dient met deze inkomsten ook rekening te houden, gelet op het feit dat de financiële lasten die op de broer van verzoeker rusten worden verlaagd door de bijdrage van de kinderen in het gemeenschappelijk huishouden. Verweerster heeft met deze inkomsten echter geen rekening gehouden. De broer van verzoekster heeft steeds enorm hard en jarenlang gewerkt in een kippenfabriek, doch is omwille van een faillissement zijn werk kwijt geraakt. De broer heeft echter via dit werk rechten opgebouwd en heeft dus recht op deze werkloosheidsvergoeding. De broer van verzoeker is bovendien actief op zoek naar werk. Het loutere feit dat de broer van verzoeker een werkloosheidsvergoeding ontvangt, volstaat niet om te concluderen dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om verzoekster ten laste te nemen. Verzoekster legde bovendien attesten voor van het OCMW waaruit blijkt dat noch zijzelf, noch haar broer ooit OCMW-steun hebben aangevraagd. Tot slot is het ook hier zeer eigenaardig dat de verblijfsvergunning van de moeder van verzoekster wel werd toegestaan, ondanks het feit dat de broer van verzoekster op dat ogenblik ook reeds een werkloosheidsvergoeding ontving. Met andere woorden heeft verwerende partij toen wel geconcludeerd dat de broer van verzoekster over ' voldoende bestaansmiddelen' beschikte. Ook op dit vlak schendt verwerende partij dan ook haar motiveringsplicht.

2. Schending artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2 hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. Zoals overduidelijk blijkt uit de voorgelegde stukken en ook het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekster is verzoekster zwaar gehandicapt. Verzoekster heeft een blijvende invaliditeit aan de onderste ledematen van ten minste 50%. Qua zelfredzaamheid behaalt zij 17 punten. Voor bijna alle punten van de zelfredzaamheid (verplaatsing, zelf voedsel nuttigen, persoonlijke hygiëne en zich kleden, onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten, gevaar inschatten en vermijden en communicatie en sociale contacten) behaalt cliënte 3 punten. Drie punten staat gelijk aan: "Onmogelijk zonder hulp van derden, zonder opvang in een aangepaste voorziening of zonder volledig aangepaste omgeving." (zie attest FOD sociale zekerheid). Hieruit blijkt onomstotelijk dat verzoekster niet voor zichzelf kan zorgen. In het verleden heeft steeds de moeder van verzoekster de persoonlijke verzorging voor haar dochter op zich genomen. De moeder van verzoekster is echter 78 jaar en kan deze zware taak niet meer alleen volbrengen. Uit het voorgelegde attest van de huisdokter van verzoekster blijkt ook dat verzoekster medische en sociale zorg nodig heeft en in het bijzonder de ondersteuning door haar familie. (zie stuk 13 stukkenbundel verzoekster). Ook van dit stuk wordt geen enkele melding gemaakt in de bestreden beslissing, zodat verweerder niet afdoende rekening gehouden heeft met de persoonlijke situatie van verzoekster en diens lichamelijke afhankelijkheid van de referentiepersoon van de rest van haar familie. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 lid 2 van bovenvermelde richtlijn."

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht. Verzoekster toont niet aan dat het door haar opgeworpen artikel niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. Gezien het hele tweede middel is opgebouwd rond de schending van de voormelde richtlijn, is het tweede middel onontvankelijk.

2.5. De opgeworpen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° stelt het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“(…)

§2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

“(…)”

In casu rijst de vraag hoe het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden begrepen.

Hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*” vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, a) van richtlijn 2004/38 luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C 397/01–C 403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I 3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman). Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van het voormelde arrest Rahman:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Voorts blijkt uit het arrest Rahman dat de lidstaten, om tegemoet te komen aan de verplichting om personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid aantonen met de Unieburger gunstiger te behandelen, volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in de richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden “overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2 van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, §§ 22-24).

Tevens wordt in het arrest Rahman benadrukt dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, teneinde te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, § 38).

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

2.5. In een eerste middelonderdeel stelt verzoekster dat zij nooit heeft beweerd in haar land van herkomst een gezin te hebben gevormd met haar broer en dat zij wel degelijk financieel ten laste was van haar broer in Marokko. Verzoekster verwijst hiervoor naar een uitvoerig begeleidend schrijven van 5 oktober 2017 van haar raadsman.

Uit de aanvraag blijkt evenwel dat verzoekster daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden

worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Dit schrijven bevindt zich verder ook niet in het administratief dossier.

Gezien verzoeksters eerste middelonderdeel volledig is opgebouwd rond het schrijven van 5 oktober 2017 kan het eerste middelonderdeel niet worden aangenomen. Dit determinerende motief kan op zich de bestreden beslissing dragen nu de vaststelling van de bestreden beslissing blijft staan dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Derhalve moet niet worden ingegaan op het tweede en het derde middelonderdeel dat betrekking heeft op de motivering betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het onvoldoende hebben aangetoond onvermogen te zijn van verzoekster zelf. Dit zijn overtuigende motieven.

Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtuigend motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtuigend motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC